

mes om dette Spørgsmaal. Det er efter min Formening absolut nødvendigt, at der indføjes noget i Forslaget derom, før det eventuelt ophøjes til Lov.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) udtalte, at det er umuligt paa alle Omraader med et Slag at faa en ensartet Lovgivning for Sønderjylland og det øvrige Land. Der er naturligvis noget rigtigt i denne Betragtning. Men jeg synes dog, at vi ikke skulde beflitte os paa at faa større Uoverensstemmelser mellem Lovgivningen i de sønderjydske Landsdele og Lovgivningen i det øvrige Land end nødvendigt, og der er flere Punkter i det forelagte Ændringsforslag, hvorefter Lovgivningen i de sønderjydske Landsdele og i det øvrige Land bliver forskellig, uden at der er nogen Nødvendighed derfor.

Jeg skal blot pege paa den Bestemmelse i Ændringsforslaget, hvor det hedder: „Ved indtrædende Ledighed i Embedet, eller hvor bestaaende Kontraktforhold gør det muligt, senest dog 8 Aar efter dennes Lovs Ikrafttræden, afgør Sognemenigheden ved en første Sogneafstemning“, om Præstegaardsjorderne skal afhændes eller bortforpagtes, træffer altsaa den Afgørelse, som ved Loven af 4. Oktober 1919 for det øvrige Lands Vedkommende er henlagt til det Tidspunkt, hvor Jorden bliver forpagtningsledig, eller hvor Præsten, hvis han selv driver Embedet, afgaar fra Embedet; det er langt lettere at forstaa, det volder ingen Vanskeligheder, og det vilde heller ikke i nærværende Tilfælde volde nogen Vanskeligheder at bruge den samme Fremgangsmaade i de sønderjydske Landsdele. Altsaa, Afstemningen skulde foregaa i det Øjeblik, da Jorden kunde udstykkes. Efter Ændringsforslaget her kan der komme til at foregaa i hvert Fald 3 Afstemninger derom, før det virkelig faar reel Betydning. Hvis vi antager, at et Embede bliver ledigt i 1926, saa skal der altsaa foretages en Afstemning som den, der her er foreslaaet, men hvis Jorden er bortforpagtet til 1935, kan denne Afstemning, hvis den gaar ud paa, at Jorden skal udstykkes, ikke have til Følge, at den bliver udstykket før i 1935. Hvorfor skal man saa have Afstemning nu? Hvorfor skal de Vælgere, der er i 1926, afgøre det og ikke de Vælgere, der er i det Øjeblik, da Jorden virkelig kan blive udstykket? I det nævnte Eksempel vil der ikke blot komme til at foregaa denne ene Afstemning, men efter Regelen om, at der atter skal være en Afstemning 8 Aar efter, skal der i 1934 være en anden Afstemning, og et Aar efter, i 1935, naar Kontraktforholdet udløber, skal der igen

være en Afstemning. Hvis det ikke er at skabe Uro og unødvendig Uro om et Spørgsmaal, saa ved jeg egentlig ikke, hvad det er.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen var ogsaa klar over, at Forslaget var affattet uheldigt i den Retning, at saadan som det lyder, aabner det ikke Udsigt for Præsten til at drive Jorden. Dertil maa jeg sige, at som Forslaget er affattet, forstaaer jeg det saadan, at det, der stemmes om, er, hvorvidt hele Præstegaardens Jordtilliggende skal udstykkes eller ikke. Det er atter en Uoverensstemmelse og en unødigt Uoverensstemmelse med Forholdene i det øvrige Land, thi dér bestemmer Loven af 4. Oktober 1919, at Udstykningen kan ikke foregaa til Bunds, men naar Menighedsraadet ønsker det, kan der blive indtil 7 ha Jord tilbage. Denne Bestemmelse i Loven af 1919 er senere ændret ved Loven af 1922 om Folkekirkens Lønningsvæsen derhen, at de sidste 12 ha ved en Præstegaard kan overhovedet ikke sælges, uden at Menighedsraadet giver sit Samtykke dertil. Jeg paa-skønner naturligvis, da jeg aldrig har sympatiseret med denne Bestemmelse om de 7 ha og navnlig ikke med Bestemmelsen om de 12 ha, at man foreslaar dette fra sønderjydske Side, men jeg gør opmærksom paa, at saaledes som Forslaget lyder, er det ikke i Overensstemmelse med gældende Lov i det øvrige Land paa dette Omraade.

Saa har jeg et Par Bemærkninger at gøre med Hensyn til Vanskelighederne, som en Bortforpagtning, hvis det bliver Resultatet af Afstemningen, vil medføre. Det er jo saaledes i det øvrige Land, hvor Loven af 4. Oktober 1919 gælder, at der af den Parcel, der bliver tilbage ved Præstegaarden, skal fastsættes en Afgift til den stedlige Præstelønningskasse, skal tilsvares Lønningsfonden en vis Sum, og denne Bestemmelse volder en hel Del Vanskeligheder, idet Kirkeministeriet naturligvis skal sørge for, at dette Tilsvar bliver saa nogenlunde ligeligt overalt, at Afgiften bliver saa nogenlunde lige stor over alt. Vi har adskillig Vanskelighed med Menighedsraadene om dette Spørgsmaal; men paa Grund af, at Jordtilliggendet ikke er saa stort her i Landet, kommer vi dog over Vanskelighederne. Langt større vil disse blive, naar Jorderne er saa store som i Sønderjylland, hvor der til en Præstegaard kan høre mellem 100 og 200 Tønder Land god Jord, og hvor denne Jord ofte er spredt i forskellige Parceller. Dér vil det næsten være umuligt at fastsætte et retfærdigt Tilsvar af den hjemlige Præstelønningskasse overfor Præstelønningsfonden. Menighedsraadet vil naturligvis være in-